

ELS JOCS DE LA FAM

SUZANNE COLLINS

SUZANNE COLLINS

ELS JOCS DE LA FAM

Traducció d'Armand Carabén

Fanbooks

Títol original: *The Hunger Games*

© Suzanne Collins, 2008

© de la traducció, Armand Carabén, 2009

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2025

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: maig del 2009

Primera edició en aquesta presentació: febrer del 2025

ISBN: 978-84-10028-36-4

Dipòsit legal: B. 531-2025

Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats
de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté
l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre
contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup 62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa
d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu
fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO
a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.
Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qual-
sevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies
d'intel·ligència artificial.

QUAN EM DESPERTO, l'altre costat del llit és fred. Estiro els dits tot buscant l'escalfor de la Prim, però només trobo el bast teixit del matalàs. Deu haver tingut malsons i per això ha pujat cap al llit de la mare. Sí, és el que ha fet. Avui és el dia de la Sega.

M'incorporo i em repenjo sobre un colze. Hi ha prou llum al dormitori per veure-les. La meva germana petita, la Prim, arraulida de costat sota la protecció del cos de la mare, galta contra galta. Mentre dorm, la mare sembla més jove, un pèl gastada però ni de bon tros feta malbé. La cara de la Prim és tan fresca com una gota d'aigua, tan amorosa com la rosada que li va donar el nom. La mare també era molt guapa. Això és el que m'han dit.

Ajagut entre els genolls de la Prim, vigilant-la, hi ha el gat més lleig del món. Té el nas aixafat, li falta la meitat d'una orella, i té uns ulls color de carabassa podrida. La Prim el va batejar amb el nom de Ranuncle, perquè assegurava que el color groc fangós del seu pelatge no tenia res a envejar al de la flor brillant. El gat m'odia. O, com a mínim, no es refia de mi. Tot i que va passar fa un munt d'anys, em penso que encara recorda que el vaig intentar ofegar en un cossi el dia en què la Prim el va portar a casa. Un gatot esquàlid, amb el ventre ple de cucs, la pell tre-

molosa de puces. L'última cosa que necessitava era una altra boca per alimentar. Però la Prim m'ho va pregar amb tanta insistència, fins a arribar als plors, que vaig haver de permetre que es quedés. Al final es va posar millor. La mare es va desfer dels paràsits i després ha resultat ser un caçaratolins innat. Fins i tot caça rates. De vegades, després de netejar alguna presa, dono les entranyes a en Rannuncle. Ja no em bufa.

Jo li dono entranyes, i ell no em bufa. Més a prop de l'amor que això, ja no hi arribarem.

Balancejo les cames perquè em surtin del llit i em calço les botes de caça. Tinc la sensació del cuir tou encaixat als peus. Em poso els pantalons, una samarreta, em caragolo la llarga trena negra dins la gorra i agafo el sarró. A la taula, sota un bol de fusta que el protegeix tant de les rates famolenques com dels gats, hi ha un petit formatge de cabra de forma perfecta embolicat amb fulles d'alfàbrega. És el regal que m'ha fet la Prim per al dia de la Segra. Em poso amb cura el formatge dins la butxaca i surto a fora.

La nostra zona del Districte 12, coneguda informalment com la Costura, a aquesta hora vibra de miners del carbó que fan cap al torn del matí. Homes i dones amb l'esquena encorbada, els dits entumits. Fa temps que molts han renunciat a arrencar-se la carbonissa de les ungles trencades o a dissimular les arrugues de les cares enfonsades. Però avui els carrers tenyits de sutge són buits. Els porticons de les cases grises i quadrades són tancats. La Segra no comença fins a les dues. Val més que provin de dormir, si poden.

La nostra casa es troba gairebé a la frontera de la Costura. Només he de travessar algunes portes per arribar al

camp llardós anomenat Praderia. Separant la Praderia dels boscos, encerclant de fet tot el Districte 12, hi ha una cadena de tanques coronades per filferro electrificat. En teoria, se suposa que l'electrificació funciona les vint-i-quatre hores del dia per dissuadir els predadors que viuen als boscos —hordes de gossos salvatges, pumes solitaris, ossos— i que solien amenaçar els nostres carrers. Però com que tenim sort si estan electrificades un parell d'hores al dia, tocar-les acostuma a ser segur. Tot i així, sempre prenc la precaució d'escoltar amb atenció el brunzit que indica que la tanca és viva. Ara mateix, és silenciosa com una pedra. Tapada per una mata d'arbustos, em col·loco de bocaterrosa, ben plana, i m'esmunyo a través d'un buit de mig metre que ha estat anys sense arreglar. Hi ha un munt de punts febles al llarg de la tanca, però aquest és el que tinc més a prop de casa i el que utilitzo gairebé sempre per accedir als boscos.

Tan bon punt arribo als arbres, retiro un arc i un carcaix ple de sagetes d'un amagatall a terra. Amb electricitat o sense, la tanca ha aconseguit mantenir els predadors fora del Districte 12. Als boscos, en canvi, s'hi mouen amb total llibertat. Hi ha motius suplementaris de preocupació com ara serps verinoses, animals rabiosos i el fet que no hi hagi cap camí digne d'aquest nom, però al bosc també hi ha un munt de menjar, si se sap com aconseguir-lo. El meu pare ho sabia i m'ho va ensenyar una mica abans de saltar pels aires per culpa d'una explosió a la mina. No en va quedar res per enterrar. Jo tenia onze anys. Han passat cinc anys, i encara em desperto cridant per avisar-lo.

Encara que entrar als boscos sigui illegal i parar trampes comporti penes severes, més gent s'arriscaria a fer-ho

si disposés d'armes eficaces. Però la majoria no tenen prou valor per aventurar-se pels boscos només amb un ganivet. El meu arc és una raresa, el va fer el pare, juntament amb uns altres arcs que tinc ben amagats a les profunditats del bosc, embolicats amb cobertes impermeables. El pare podria haver guanyat diners venent-los, però si els agents els haguessin trobat hauria estat públicament executat per incitació a la rebel·lió. La majoria dels Pacificadors fan els ulls grossos davant de les poques persones que cacem, perquè tenen tanta gana de carn fresca com tothom, inclosos nosaltres. De fet, els Pacificadors són els nostres millors clients. Però ni la idea que algú pugui estar armant la Costura no està permesa.

A la tardor, alguns valents posen un peu als boscos per collir pomes. Però sempre amb un ull posat a la Praderia. Sempre prou a la vora per tornar a la seguretat del Districte 12 en cas que sorgís algun problema. «El Districte 12: on et pots morir de gana amb seguretat», mormolo. Llavors faig una ullada darrere meu. Fins i tot aquí, enmig del no-res, em preocupa que algú em pugui haver sentit.

Quan era més jove, provocava esgarrifances a la mare en dir penjaments del Districte 12 i de la gent que governa Panem, el nostre país, des de la llunyana ciutat del Capitoli. Després vaig entendre que aquest costum només ens podia portar problemes. Així que he après a mossegar-me la llengua i a transformar la meva expressió en una màscara permanent d'indiferència, perquè ningú no pugui llegir el que penso realment. Em limito a fer els deures per a l'escola. A parlar educadament de banalitats els dies de mercat. A la Ferradura, el mercat negre on guanyo bona part dels diners, no parlo de gaires més temes que de

transaccions. Fins i tot a casa, on acostumo a ser menys agradable, evito parlar de temes espinosos. No dic res de la Sega, del racionament ni dels Jocs de la Fam. La Prim podria començar a repetir el que jo dic, i aleshores ves a saber què ens podria passar.

Al bosc m'espera l'única persona amb qui puc ser jo mateixa. En Gale. Puc sentir com se'm relaxen els músculs de la cara, com s'accelera el meu pas mentre m'enfilo pels turons cap al nostre lloc de guaita, una plataforma rocosa que domina una vall. Un matoll d'esbarzers la protegeix de mirades indiscretes. La visió d'en Gale esperant-me em provoca un somriure. En Gale diu que jo no somric enlloc, només als boscos.

—Ei, Gatera —em saluda.

El meu nom de debò és Katniss, però quan l'hi vaig dir per primera vegada, amb prou feines el vaig mormolar. I ell va entendre «gat i alguna cosa». Més endavant, quan un linx tocat de l'ala em va estar seguint pels boscos pendent d'alguna almoina, Gatera es va convertir en el meu sobrenom oficial. Al final vaig haver de matar el linx perquè m'espantava la caça. Va ser una llàstima, perquè em feia companyia. També és cert que vaig aconseguir un bon preu per la seva pell...

—Mira què he caçat —en Gale sosté una barra de pa amb una sageta, i jo ric.

És pa de fleca de debò, no aquelles barres planes i espesses que fem amb les nostres racions de gra. Agafo la barra amb les mans, n'aparto la sageta, i acosto la crosta perforada al meu nas per inhalar-ne la fragància, que em fa salivar. El pa fi com aquest és per a ocasions especials.

—Mmm, encara és calent —dic.

En Gale deu haver anat a la fleca a primeríssima hora per comprar-lo.

—Quant t’ha costat?

—Només un esquiol. Suposo que l’home tenia el matí sentimental —respon—. Fins i tot m’ha desitjat sort.

—Bé, tots ens sentim molt propers en dies com aquest, no et sembla? —dic, sense mirar-lo—. La Prim ens ha regalat formatge —i el trec.

La perspectiva li vivifica l’expressió.

—Quin tiberi ens espera!

Llavors imita l’accent del Capitoli, el de l’Effie Trinket, la dona accelerada que ve un cop l’any a llegir-nos els noms de la Sega.

—Gairebé me n’oblidava! Feliços Jocs de la Fam! —diu espigolant algunes mores dels esbarzers del voltant—. I que la sort... —comença, mentre llança una mora a l’aire, que dibuixa un gran arc.

La caço amb la boca i n’esquinço la fina pell amb les dents. L’acidesa de la baia esclata al damunt de la meua llengua.

—...t’acompanyi sempre! —acabo, amb la mateixa energia.

Hem de fer broma sobre aquestes coses, perquè l’alternativa és enfollir de por. A més, l’accent capitolí és tan afectat que, diguem el que diguem, sona divertit.

Observo com en Gale es treu el ganivet i talla el pa. Podria ser el meu germà. Uns cabells ben negres, la pell olivàcia, els mateixos ulls grisos. Però no som parents, almenys parents propers. La majoria de famílies que treballen a les mines en certa manera s’assemblen entre elles.

Per això, la mare i la Prim, amb els seus cabells clars i

els seus ulls blaus, semblen fora de lloc. I estan fora de lloc. Els pares de la mare formaven part de la petita classe comerciant que proveeix els agents, els Pacificadors, i els clients ocasionals de la Costura. Portaven un petit magatzem a la part més bonica del Districte 12. Com que ja gairebé ningú no es pot permetre un metge, els nostres metges són els farmacèutics. El pare va conèixer la mare perquè durant les seves caceres solia trobar herbes medicinals i les venia a la farmàcia. Ella el devia estimar molt per abandonar casa seva i instal·lar-se a la Costura. Provo de recordar com era aquella parella, tenint en compte que tot el que puc veure ara és la dona asseguda davant meu, una dona inexpressiva i inassolible que ha vist impertèrrita com els seus nens s'anaven reduint a pell i ossos. Miro de perdonar-la en memòria del meu pare. Però si he de ser sincera, no soc perdonadora de mena.

En Gale unta les llesques de pa amb el tendre formatge de cabra. A cadascuna hi posa una fulla d'alfabrega mentre jo esquinço els matolls per obtenir-ne més mores. Ens instal·lem en un amagatall entre les roques. Des d'aquí som invisibles, i alhora tenim una vista nítida de la vall, que formigueja de vida estiuenca, verdura per recollir, arrels per arrencar, peixos iridescents a la llum del sol. El dia és gloriós, amb el cel blau i la brisa suau. Tenim un menjar boníssim: un formatge que el pa calent ha xuclat cap a les profunditats de la molla i unes mores que ens esclaten a la boca. Tot seria perfecte si estiguéssim de vacances, si sortir a passar el dia a fora fos només passejar per la muntanya en bona companyia, caçant per al sopar del dia. Però, en comptes d'això, a les dues hem d'anar a la plaça per veure si criden els nostres noms.

—Ens en sortiríem, saps? —diu en Gale tot d'una.

—Com? —m'estranyo.

—Si abandonéssim el Districte. Si fugíssim. Si visquéssim als boscos. Tu i jo. Ens en sortiríem... —diu en Gale.

No sé què respondre. La idea sona tan insensata...

—Si no tinguéssim tants nens —afegeix de seguida.

No són els nostres nens, és clar. Però ho podrien ser. Els dos germanets d'en Gale i la germana. I jo, la Prim. I també hi podríem incloure les nostres mares, perquè com podrien viure sense nosaltres? Qui ompliria aquelles boques que sempre demanen més? Encara que nosaltres dos cacem a diari, hi ha nits en què hem de bescanviar les peces per llard, cordons o llana, nits en què ens hem de ficar al llit amb l'estómac sotraguejant.

—Jo no tindré mai nens —dic.

—Jo sí. Si no visqués aquí —diu en Gale.

—Però hi vius —dic, irritada.

—Deixa-ho estar —em talla.

La conversa ha pres un mal tomb. Fugir? Com podria deixar la Prim, que és l'única persona d'aquest món que estic segura que estimo? Per la seva banda, en Gale està dedicat en cos i ànima a la seva família. No podem marxar, o sigui que per què ens hem de molestar a parlar-ne? I encara que marxéssim... A què treu cap, parlar de nens? No hi ha hagut mai res de romàntic, entre en Gale i jo. Quan ens vam conèixer, jo era una nena escanyolida de dotze anys i, tot i que ell només és dos anys més gran, llavors ja era tot un home. Ens va caldre força temps abans no ens vam fer bons amics, abans no vam deixar de regatejar sobre cada compra i abans no vam començar a col·laborar.

A més, si vol nens, en Gale no tindrà cap problema per trobar muller. És ben plantat, prou fort per treballar a les mines, i sap caçar. M'adono que és atractiu per la manera com les noies es xiuxiuegen coses quan el veuen a escola. Em fan sentir gelosa, però no per la raó que un es podria imaginar. Els bons companys de cacera són difícils de trobar.

—Què vols que fem? —li pregunto.

Podem caçar, pescar o recol·lectar.

—Anem a pescar al llac. Podem deixar els pals i collir coses al bosc. Aconseguir alguna cosa bona per a aquesta nit —diu.

Aquesta nit. Després de la Sega, se suposa que tothom estarà de celebració. I un munt de gent ho celebrarà, alleujada que les seves criatures aquest any tampoc no han estat escollides. Però hi haurà almenys dues famílies que clouran els porticons, tancaran les portes i miraran d'imaginar-se com podran sobreviure a les terribles setmanes que els esperen.

El dia ens va força bé. Els predadors ens ignoren perquè les preses més fàcils i saboroses avui són abundants. Cap a última hora del matí, hem pescat una dotzena de peixos, hem omplert una bossa de verdura i, el millor de tot, hem collit un galó de maduixes. Vaig trobar l'indret ara farà uns quants anys, però en Gale va tenir la idea d'estendre xarxes pel voltant per allunyar-ne els animals.

De camí a casa, passem per la Ferradura, el mercat negre que opera en un magatzem de carbó abandonat. Quan van trobar un sistema més eficient per transportar el carbó directament de les mines als trens, la Ferradura es va anar apoderant gradualment de tot l'espai. El dia de la

Sega, la majoria de negocis ja estan tancats a aquesta hora, però el mercat negre continua prou concorregut. Bescanviem fàcilment sis dels peixos per pa del bo i els altres dos per sal. La Grassa Sae, la dona gran i ossuda que ven bols de sopa calenta d'un gran bullidor, ens arrabassa la meitat de verdura de les mans a canvi d'un parell de trossos de parafina. Potser ho hauríem pogut fer un xic millor per alguna altra banda, però ens esforcem per tenir una bona relació amb la Grassa Sae. És l'única amb qui podem comptar seriosament com a compradora de gossos salvatges. No els cacem expressament, però si ens ataquen i n'abatem un o dos, doncs bé, carn és carn. «Quan és al brou, tot és carn de bou», diu la Grassa Sae tot fent-nos l'ullet. Ningú a la Costura faria fàstics a una bona pota de gos salvatge, però els Pacificadors que acudeixen a la Ferradura són una mica més primmirats.

Un cop tanquem els negocis al mercat, anem a la part posterior de la casa de l'alcalde a vendre la meitat de les maduixes, sabent que hi té una debilitat especial i que es pot permetre el preu que en demanem. La filla de l'alcalde, la Madge, ens obre la porta. Va al meu curs. És la filla de l'alcalde i per això un es podria esperar trobar-se una nena esnob, però en realitat és guai. És molt reservada. Com jo. Com que cap de nosaltres es pot dir que tingui una colla, a l'escola acabem juntes un munt de vegades. Dinem juntes, ens asseiem l'una al costat de l'altra a les assemblees i fem parella a les proves esportives. Parlem rarament, a totes dues ens està bé així.

Avui ha substituït la seva roba grisa per un vestit blanc car, i els seus cabells rossos es veuen coronats per un llaç rosa. El vestit de la Sega.

—Molt bonic —diu en Gale.

La Madge li llança una mirada severa i mira d'esbrinar si li ha dit un compliment sincer o si estava sent irònic. És un vestit bonic de debò, però un dia de cada dia no se l'hauria posat. Serra els llavis i llavors somriu.

—Si al final em toca anar al Capitoli, caldrà que estigui guapa, no?

Ara la sorpresa cau del cantó d'en Gale. Parla seriosament o li està prenent el pèl? Jo crec que és la segona cosa.

—No aniràs al Capitoli —diu en Gale fredament.

Els seus ulls es posen sobre un fermall petit i circular que li adorna la solapa. Or de debò. Un disseny molt bonic. Podria treure la gana d'una família sencera durant setmanes.

—Quantes entrades tens? Cinc? Jo ja en tenia sis quan només tenia dotze anys.

—Això no és culpa seva —dic.

—No, no és culpa de ningú. Les coses són així —diu en Gale.

La cara de la Madge s'ha tancat. Em posa els diners de les maduixes a les mans.

—Bona sort, Katniss.

—Per a tu també —dic, abans no es tanca la porta.

Caminem en silenci cap a la Costura. No m'agrada que en Gale es burli de la Madge, però, és clar, té raó. El sistema de Segs és injust, els pobres s'emporten la pitjor part. Et converteixes en seleccionable per a la Segs el dia en què compleixes dotze anys. Aquell any el teu nom entra una vegada al sorteig. L'any en què en fas tretze, dues. I així fins que en fas divuit, l'últim any en què ets seleccio-

nable i el teu nom entra set cops. Això és vàlid per a tots els ciutadans dels dotze districtes de Panem.

Però hi ha un truc. Si ets pobre i passes gana, com és el nostre cas, pots comprar tesselles i afegir el teu nom més vegades al sorteig. Cada tessella equival a un any escàs de provisió de gra i oli per a una persona i a una altra possibilitat en el sorteig. Es pot fer per a tots i cadascun dels membres de la família. Va ser així que als dotze anys el meu nom va entrar quatre vegades. Una vegada perquè em tocava, i tres més que em van caure en comprar tesselles de gra i oli per a la Prim, la mare i jo. En realitat, cada any he fet el mateix. I les entrades són acumulatives. Així doncs, quan he fet els setze anys, el meu nom es trobarà vint cops a la Segra. En Gale, que en té divuit i que ha ajudat a alimentar o ha alimentat tot sol una família de cinc persones al llarg de set anys, hi tindrà el seu nom quaranta-dues vegades.

Es pot entendre per què algú com la Madge, que mai no ha tingut problemes per aconseguir una tessella, el pugui treure de polleguera. Les possibilitats que el seu nom sigui escollit són limitades en comparació amb les dels qui vivim a la Costura. No són inexistents, però sí limitades. I encara que les normes van ser establertes pel Capitoli i no pels districtes, i certament no per la família de la Madge, és difícil no covar alguna mena de ressentiment cap als qui no necessiten tesselles.

En Gale sap que la seva ràbia contra la Madge està mal dirigida. Altres dies, a les fondàries del bosc, l'he sentit criticar les tesselles, que són una altra manera de provocar misèria en el nostre districte, una llavor d'odi plantada entre els obrers afamats de la Costura contra els qui

tenen el sopar assegurat cada dia, una forma més d'assegurar-se que no podrem confiar mai més els uns en els altres. «La nostra divisió només pot afavorir el Capitoli», acostuma a dir quan no hi ha més orelles escoltant a banda de les meves. Quan no és dia de Segà. Quan cap nena amb un fermall daurat que no necessita cap tessella no fa cap comentari, per bé que jo estic segura que no volia ser ofensiu.

Mentre caminem, observo la cara d'en Gale, encara calivosa sota una expressió de pedra. La seva ràbia em sembla que no té sentit, tot i que mai no li dic. No és que no estigui d'acord amb ell. Hi estic. Però, quin bé ens pot fer que parli malament del Capitoli enmig dels boscos? No fa que canviï res. No fa que les coses siguin més justes. Tampoc no ens omple l'estómac. De fet, espanta la caça que tenim a prop. Amb tot, el deixo que es desfogui. Val més que ho faci als boscos que no pas al districte.

En Gale i jo ens partim les restes i a cadascú li queden dos peixos, un parell de barres de bon pa, verdura, un quart de maduixes, sal, parafina i pocs diners.

—Ens trobem a la plaça —li dic.

—Posa't alguna cosa bonica —es limita a dir ell.

A casa, trobo la meua mare i la meua germana preparades per marxar. La mare porta un vestit molt bonic dels seus dies de farmacèutica. La Prim porta el meu vestit de la primera Segà, una faldilla i una brusa de volants. Li va una mica gran, però la mare ha fet que tot se li sostingui a base d'agulles. Tot i així, té problemes perquè la brusa se li aguantí darrere.

M'espera un cossi d'aigua calenta. Em raspallo la por-

queria i la suor acumulades al bosc i fins i tot em rento el cap. Per a la meva sorpresa, la mare ha tret un dels seus vestits bonics per a mi. Una cosa d'un color blau tènue amb unes sabates a joc.

—N'estàs segura? —li demano.

Miro de superar l'època en què li rebutjava qualsevol oferta d'ajuda. Va haver-hi un temps en què estava tan enfadada amb ella, que no li deixava que em fes cap favor. I això d'ara és prou especial. Els seus vestits són molt importants per a ella.

—És clar. També t'arreglarem els cabells —diu.

Deixo que me'ls eixugui amb una tovallola i m'hi faci trenes. Amb prou feines em puc reconèixer al mirall estintolat a la paret.

—Estàs molt guapa —em diu la Prim en veu baixa.

—I gens reconeixible —responc.

Abraço la Prim, perquè sé que les hores següents li resultaran terribles. La primera Segra. Està en la posició més segura possible, ja que només entra a sorteig amb una bola. Jo no li deixaria agafar cap tessella. Però ella està amoïnada per mi. El que és impensable podria passar.

Protegeixo la Prim tant com puc, però no tinc cap poder contra la Segra. L'angoixa que sento sempre quan la Prim té problemes em puja al pit i amenaça de fer-se'm evident a la cara. M'adono que li ha tornat a sortir la brusa de la faldilla per darrere i maldo per mantenir la calma.

—Guarda't la cua, aneguet —li dic, tornant-li a col·locar la brusa a lloc.

La Prim fa una rialla nerviosa i em dedica un petit «cuac!».

—Cuac tu! —dic ofegant la rialla, el tipus de rialla que

només la Prim em pot arrencar—. Au, vinga, anem a menjar! —dic, i li planto un petó fugaç a la coroneta.

Els peixos i les verdures ja s'estan guisant, però això serà el sopar. Decidim guardar les maduixes i el pa de fleca per a l'àpat del vespre, com a cosa especial. En comptes d'això bevem llet de la cabreta de la Prim, la Lady, i ens mengem el pa bast fet del gra de les tesselles, tot i que ningú no té gaire gana.

A la una en punt, fem cap a la plaça. L'assistència és obligatòria, tret que algú es trobi al llindar de la mort. Al vespre, els agents ho comproven. Si algú ha mentit, pot anar a la presó.

És una llàstima, de fet, que celebrin la Sega a la plaça, un dels únics llocs del Districte 12 que pot ser agradable. La plaça és rodejada de botigues, i els dies de mercat públic, sobretot si fa bon temps, s'hi respira un aire de vacances. Però avui, malgrat les llampants banderes que pengen dels edificis, l'aire és tenebrós. Els equips de televisió, enfilats a les teulades com aligots, només reforcen aquest efecte.

La gent comença a arreglar-se en silenci. La Sega és una bona oportunitat per no perdre de vista la població que el Capitoli no desaprofita. Els joves entre dotze i divuit anys són conduïts a unes àrees acordonades i dividides per edats, amb els més grans col·locats davant, i els més joves com ara la Prim darrere. Els membres de la família s'alineen al voltant del perímetre, ben agafats de les mans. Però hi ha veïns que, encara que no tinguin cap ésser estimat a sorteig —o a qui tant els fa—, s'esmunyen entre la gentada tot apostant quin serà el nom del nen. Es fan les apostes tenint en compte les edats, segons si

són Costura o comerciants, si s'ensorraran i ploraran... La majoria els rebutgen, però ho fan amb molt de compte. Solen ser informadors i, qui no s'ha saltat algun cop la llei? A mi em podrien disparar cada dia per sortir a caçar, però l'apetit dels qui manen em protegeix. No tothom pot dir el mateix.

De tota manera, en Gale i jo estem d'acord en una qüestió: si hem de triar entre morir-nos de gana i d'una bala al cap, la bala és molt més ràpida.

L'espai es redueix i esdevé més claustrofòbic a mesura que la gent va arribant. La plaça és gran, però no prou per acollir folgadoament els prop de vuit mil que constituïm la població del Districte 12. Els tocatardans són guiats cap als carrers adjacents, on poden seguir l'esdeveniment a través de les pantalles, ja que la televisió estatal ho retransmet en directe.

Em trobo a mi mateixa enmig d'un grup de gent de setze anys de la Costura. Ens intercanviem tenses salutacions amb el cap i llavors dirigim l'atenció al plató temporal que han instal·lat davant del Palau de Justícia. Hi ha tres cadires, un podi i dues grans boles de vidre, una per als nens i una per a les nenes. Observo els trossos de paper del bombo de les nenes. N'hi ha vint que porten el nom Katniss Everdeen escrit amb bona calligrafia.

Dues de les tres cadires estan ocupades pel pare de la Madge, l'alcalde Undersee, que és un home calb, i l'Effie Trinket, l'acompanyant del Districte 12, que tot just acaba d'arribar del Capitoli amb el seu esgarrifós somriure blanc, els seus cabells rosats i el seu vestit verd primavera. Es xiuxiuegen coses i llavors es miren amb preocupació la cadira buida.

Just quan el rellotge de l'Ajuntament marca les dues, l'alcalde s'enfila al podi i comença a llegir. Cada any és el mateix. Ens explica la història de Panem, el país que va néixer de les cendres d'allò que s'anomenava Nord-amèrica. Fa una llista dels desastres, les sequeres, les tempestes, els incendis, les maregasses que van negar la major part de la terra, i la consegüent guerra brutal pels escassos recursos que quedaven. El resultat va ser Panem, un flamant Capitoli rodejat per tretze districtes, que va portar pau i prosperitat als seus ciutadans. Llavors van venir els Dies Fosc, la revolta dels districtes contra el Capitoli. Dotze districtes van ser derrotats, i el Districte 13 fins i tot va ser eliminat. El tractat de la Traïció ens va donar noves lleis que havien de garantir la pau i, com a recordatori anual que els Dies Fosc no s'havien de repetir, ens va donar els Jocs de la Fam.

Les regles dels Jocs de la Fam són senzilles. Com a càstig per la revolta, cadascun dels dotze districtes ha de lliurar una nena i un nen, anomenats *tributs*, per participar-hi. Els vint-i-quatre tributs són empresonats en un vast circ que ho pot encloure tot, des d'un desert abrassador fins a un paisatge glaçat. Durant unes quantes setmanes, els competidors han de lluitar a mort. L'últim tribut que es manté dempeus, guanya.

Emportar-se els nens de tots els districtes i obligar-los a matar-se entre ells mentre la resta ens ho mirem és la manera més eficaç que ha trobat el Capitoli per recordar-nos que estem a la seva total mercè. Que tindríem molt poques possibilitats de sobreviure a una nova rebel·lió. Siguin quines siguin les paraules utilitzades, el missatge és clar: «Mireu com us prenem els fills i els sacrificuem

sense que hi pugueu fer res. Si alceu un dit, us destruïrem a tots i cadascun. Tal com vam fer amb el Districte 13».

Per fer-ho tan humiliant com turmentador, el Capitoli ens demana que tractem els Jocs de la Fam com una festa, un esdeveniment esportiu que enfronta un districte contra els altres. L'últim tribut viu rep una vida regalada quan torna a casa, i plouran premis al seu districte, la majoria consistents en menjar. Durant tot l'any, el Capitoli farà donacions de gra i oli al districte vencedor, i fins i tot de lllaminadures com ara sucre, mentre que la resta hauran de continuar lluitant contra la gana.

—És a la vegada temps de penediment i temps d'agraïment —entona l'alcalde.

Llavors llegeix la llista dels anteriors vencedors del Districte 12. En setanta-quatre edicions, només n'hem tingut dos. Només en queda un de viu. En Haymitch Abernathy és un home panxut de mitjana edat, que acaba d'aparèixer tot bramant un discurs inintelligible, trontollant a l'escenari i després deixant-se caure a la tercera cadira. Està borratxo. Molt borratxo. El públic respon amb un aplaudiment de gentilesa, però en Haymitch està confús i mira de fer una gran abraçada a l'Effie Trinket, que ella amb prou feines pot esquivar.

L'alcalde sembla angoixat. Atès que l'acte és retransmès en directe, ara mateix el Districte 12 és la riota de tot Panem, i ell ho sap. Ràpidament, mira de redirigir l'atenció cap a la Sega tot cedint la paraula a l'Effie Trinket.

Viva i rodanxona com sempre, l'Effie Trinket trota cap al podi i diposita la seva signatura:

—Feliços Jocs de la Fam! I que la sort sigui sempre amb vosaltres!

Els seus cabells rosats deuen ser una perruca, perquè els seus rínxols s'han desplaçat lleugerament cap a un costat des del xoc amb en Haymitch. Discurseja una mica sobre l'honor que representa trobar-se entre nosaltres, però tothom sap que la dona frisa perquè l'enviïn a un districte millor, on tinguin guanyadors com cal i no uns borratxos que fan quedar malament davant de la nació sencera.

Entre la gentada, identifico en Gale, que em torna l'esguard amb un esbós de somriure. Atès que no ens queda cap altre remei que aguantar la Segra, he de dir que aquesta conté algun element d'emoció. És clar que llavors recordo que en Gale té quaranta-dues paperetes ficades al gran bombo de vidre i les possibilitats no l'afavoreixen gaire. Molt menys que a molts nens. I potser ell pensa el mateix de mi, perquè l'expressió se li obscureix i desvia la mirada. «Escolta, que hi ha un munt de nens!», voldria poder-li xiuxiuejar.

Ja és l'hora del sorteig. L'Effie Trinket diu com sempre: «Les dones, primer!», i es dirigeix al bombo amb els noms de les noies. Es col·loca al costat, hi enfonsa profundament la mà i en treu una papereta. La gentada conté la respiració com un sol home, es podria sentir una agulla clavant-se a terra, i em venen nàusees de les ganes desesperades que tinc que no m'escullin a mi, a mi no, a mi no.

L'Effie Trinket torna cap al podi, allisa el trosset de paper i llegeix el nom en una veu alta i clara. I no soc jo.

És la Primrose Everdeen.